

Augustus, 2021

Beste mensen,

Hierbij ontvangt u de tweed rondzendbrief van 2021 over het werk van pater Henk Erdhuizen sdb.

In deze nieuwsbrief vindt u nieuws over het werk van pater Henk in Bolivia. Wij hopen dat u het werk van Henk een warm hart blijft toedragen en hem financieel wilt blijven steunen. Het rekeningnummer daarvoor is:

NL33ABNA0414500075

t.n.v. St. ontwikkelingswerk Pater H. Erdhuizen te 's-Heerenberg
Het ANBI nummer van onze stichting is RSIN816797195

Willy Erdhuizen,
voorzitter Stichting Ontwikkelingswerk pater Henk Erdhuizen
Wederikveld 36, 7006 VT Doetinchem

Indien u de nieuwsbrief per e-mail wenst te ontvangen, kunt u een bericht sturen naar w.erdhuizen@gmail.com

Lieve mensen

In de wereld is veel bezig, ook hier in de derde wereld.

Laten we beginnen met het coronavirus. Het aantal besmettingen en het aantal mensen dat aan het virus overlijdt is hoog.

Er zijn periodes geweest dat we hier geen medicijnen meer hadden om de mensen met Covid te behandelen. Als je vermogend was als familie lukte het nog om op de zwarte markt medicijnen te kopen. Je bent dan al gauw 800 dollar kwijt.

Ook hadden we hier weken lang zuurstof flessen te kort.

Er zijn derhalve hier veel mensen gestorven.

Het aantal vaccins kwam hier laat op gang. Hier kan men zich mondjes maat laten vaccineren.

Voordat ik niet gevaccineerd was bleef ik veel thuis, dat waren ook de regels van de overheid. Alle ouderen en kwetsbaren (ik ben dus een oudere met hart en long patiënt) moesten thuis blijven.

Mijn eerste vaccinatie (de spoetnik, het Russische vaccins; de cardioloog zei dat deze meer bescherming bood), kreeg ik in juni. Ook de Chinese vaccins worden hier gezet. De vaccins die in Europa, Israël en Amerika worden gezet komen niet hier in dit arme en verscheurde Bolivia.

Na mijn eerste vaccinatie bleek mijn 82 jarige medebroeder besmet te zijn met het Corona virus.

Ik ben ook getest en uit de test bleek dat ik ook anti lichamen heb. Dus mogelijk heb ik het Corona virus ook doorgemaakt. Ik ben me hier niet bewust van geweest, wel was ik kortademig en heb hoge dosis prednison gehad. Mogelijk heeft deze prednison het virus onderdrukt.

Na de zending van de eerste vaccins begonnen hier de problemen met de levering van de tweede vaccins. Vaccins werden schaars

op 26 juli was ik (mijn leeftijdsgroep) aan de beurt voor mijn tweede vaccinatie. Iedereen van dat geboortjaar wordt opgeroepen, maar de praktijk leerde dat er niet genoeg vaccins zijn.

Dus opstaan om 3.00 uur in de morgen en op een klapstoeltje in de rij gaan zitten (4 uur in de ochtend) voor het vaccinatie bureau. Ik had nummer 12. Geluk dus, er waren slechts 100

vaccins, bleek achteraf, beschikbaar. Toen de poorten open gingen ontstonden er achterin de rij gevechten want er waren honderden mensen. Iedereen wil gevaccineerd worden. Het corona virus slaat hier fors om zich heen. Velen zijn ziek en sterven aan deze besmetting. Maar ik heb mijn tweede injectie gekregen zonder vechten.

Ook binnen onze leefgemeenschap heeft corona zijn slachtoffers geëist. We hebben 5 Salesiaanse medebroeders ,verloren aan het virus, waaronder de provinciale overste.

De nasleep van de verkiezing merken we hier nog steeds. De aanhang van de vorige president ervaart allerlei beperkingen nu hun (oude) president Morales niet meer aan de macht is.

In ons werk merken we niet veel verschil. Liepen we onder Morales tegen veel bureaucratie aan, onder deze huidige president met zijn gevolg is het er niet beter op geworden. Er wordt gekeken naar de artikelen van de wet, niet wat goed is voor de kinderen en jongeren.

Schrijnende gevallen blijven hier bestaan omdat de overheid zich krampachtig aan regels houdt en niet kijkt of de situatie van het individuele kind wel binnen de context van de wet valt.

Twee kinderen die bij ons wonen. Hun vader is onbekend en moeder zit in de gevangenis zonder veroordeling en dat al meer dan 1 jaar. De kinderen willen graag hun moeder zien en contact met haar hebben. Wij zijn met de kinderen naar hun moeder geweest in de gevangenis. We krijgen direct een vermaning opgestuurd. De wet zegt..... art zegt.

Er wonen drie meisjes, 12-11-8 jaar bij ons. Vader heeft het gezin verlaten, moeder heeft een nieuwe echtgenoot en deze man valt de meisjes seksueel lastig. De overheid zei, er is geen bewijs voor verkrachting. De meisjes moeten naar huis, ondanks de pleegvader al twee keer voor dit vergrijp in de gevangenis was. Er is nu geen bewijs, dus naar huis. De overheid wil dat de kinderen bij familie wonen en niet in veilige huizen. Dat is natuurlijk wat iedereen wil, maar soms is dit niet mogelijk omdat er thuis of binnen de familie geen veilige situatie is. Daar lijkt geen oog voor te zijn.

We hebben kortgeleden 4 kinderen opgenomen, 12-8-7-5 jaar. Vader in de gevangenis, moeder leeft op straat. De burens hebben het gezin levensmiddelen gegeven. Maar voor wat, hoort wat. Het meisje van 12jaar werd misbruikt door de burens. Deze kinderen mogen bij ons zijn, omdat ze geen familieleden hebben in onze stad.

Bolivia is materieel, maar vooral geestelijk een arm land en hoe kun je deze spiraal van geestelijke armoede doorbreken .De meeste families zijn niet stabiel, huiselijk geweld viert hoogtij. Dit jaar tot nu toe zijn 66 vrouwen vermoord ,door en in huiselijk geweld en ook meer dan 40 kinderen.

Maar niet alles is triest. We zien de kinderen die bij ons wonen weer genieten van het leven, weer kind worden. Zij gaan naar school, leren een vak.

Door de week werk ik in het opvangtehuis Mano Amiga, hier wonen kinderen van 4 tot 13 jaar.

Op de zondagen pak ik mijn autootje en ga om en om naar het tehuis Maria de los Angeles(kinderen en jongeren met een lichamelijke handicap) en de zondag daarop ga ik naar Hogar de Dios, het huis voor kinderen/jongeren met een verstandelijke en lichamelijke beperking).

Voor Hogar de Dios hebben we als Salasianen samen met de directeur Antonio de toekomst voor de zorg aan deze kinderen en jongeren verzekerd. Ook dit huis gaat onder de vlag van de Salesianen verder. Een echtpaar met 2 kinderen gaat in de nabije toekomst dit huis leiden. Antonio met zijn 73 jaar blijft verbonden aan het project maar kan nu een stap terug gaan doen. Dit nu met de zekerheid en de zegen van onze goede bisschop .Ik verheug me altijd weer om samen met de kinderen/jongeren van Hogar de Dios de mis te vieren op onze eigen wijze en wel met de zegen van 2 bisschoppen. Zij zeggen, Henk fijn dat jij dit doet. In

de eucharistie moeten kinderen d.m.v de priester voelen, dat God van hen houdt. God is namelijk Liefde.

Tot slot hoe gaat het met mezelf? Ik rook nog steeds niet, ondervindt wel dagelijks de gevolgen van het jarenlange roken in mijn longen. Ik heb een uitstekende dokter, ze is bezorgd voor me .Ik neem trouw de medicijnen die men voorschrijft. De dokter draagt het werk van ons ook een warm hart toen en dit resulteerde dat zij zondag 8augustus met me in Hogar de Dios was.

Wat mag ik allemaal doen namens u:

in deze tijd van Corona heb ik ook de nodige mensen geholpen met kleren voor de winter, nu is het nog winter hier, levensmiddelen en schoolspullen.

Ook heb ik voor mijn huis Mano Amiga stoelen en bureautjes gekocht. Met veel kinderen in huis heb je ook veel onderhoud. Ook de tandarts van het project moest nieuw materiaal kopen.

Hogar de Dios kreeg veel nieuwe televisies, een radio, bewakingscamera', medicijnen en luiers.

Ik ben de goede God dankbaar voor de hulp die ik van U mag en mocht ontvangen.

Al weet ik heel goed dat er in Nederland ook problemen, de toeslag affaire, de zorgen omtrent de jongerenzorg, de corona crises en de overstromingen in Limburg. Ondanks dat blijft u ons werk steunen. Dank daarvoor.

De hartelijke groeten

Henk Erdhuizen s.d.b